

Койна Русева:

ИСКАМ ДА ВИДЯ ДАЛИ МОГА

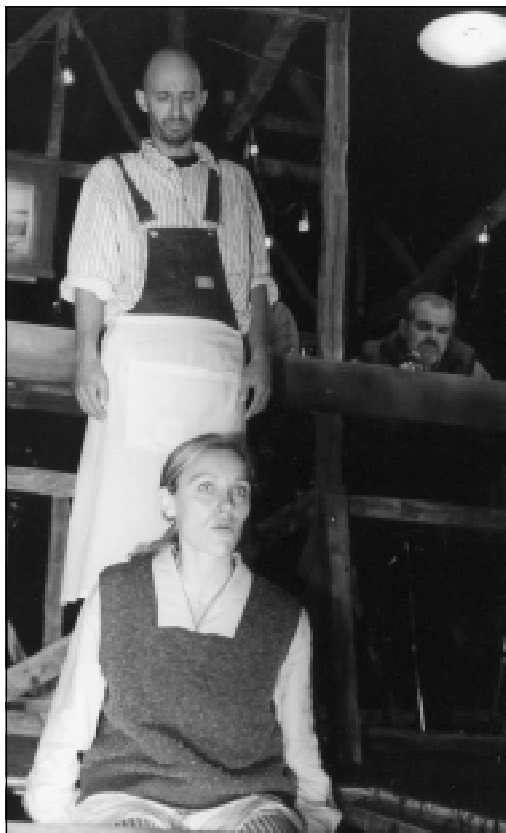
ИНТЕРВЮ НА АНИ ВАСЕВА

Ани Васева: Работили сте с едни от най-добрите съвременни български режисьори – Иван Добчев, Маргарита Младенова, Лилия Абаджиева, Десислава Шпатова. Какво бихте казали за съвместната си работа с тях, за подхода им към актьора?

Койна Русева: Не споменахте Стоян Камбарев, Крикор Азарян. Не може да се каже обобщаващо. Добрите български театрални режисьори се броят на пръстите на едната ръка. Работила съм с някои от тях. Хубаво е да виждаш, че режисьорът знае какво иска, че има идея за цялото, знае как да поведе актьора, как да го провокира. Това е приятно усещане, защото съм работила и с такива, които нямат никаква идея. Тогава работата е мъчителна и не води до нищо добро.

Ани Васева: Можете ли да кажете нещо повече за работата си със Стоян Камбарев в спектакъла „Времето и стаята“ от Бото Щраус в МГТ „Заг канала“?

Койна Русева: Беше страхотен човек и режисьор. Водеше ме много добре. Съобразяваше се с това каква личност е актьорът, в какъв етап от живота си се намира в момента. И изискванията му бяха съобразно времето и нивото на самия актьор – и като човек, и като актьор. Не изискваше просто нещо да се направи за ролята, а желаше човек да открие в себе си не-

Койна Русева (Валери) в „Язът“ – К. Макферсън, реж. Ив. Добчев, ДТ-Ловеч, 2004/05

що конкретно, което да го поведе до нея. Работата с него за мен беше голяма поствитизмичка специализация.

Ани Васева: Срецали сте се вече с няколко персонажа на Чехов – гвџа пъти сте играла Аркадина от „Чайка“, пог режисурата на Лилия Абаджиева (в НДТ „Сълза и смях“) и на Маргарита Младенова (в ДТ „Стоян Бъчваров“, Варна),

и Веднъж Ана Петровна от „Платонов“, отново под режисурата на Лилия Абаджиева (в НДТ „Сълза и смях“). Бяха ли те провокация за вас? Каква е според вас основната разлика в двете концепции за Аркадина?

Койна Русева: Страхно много харесвам Чехов. Просто е удоволствие да работя неговите пиеси, но засега съм работила само върху тези две. Аркадина като че ли ме преследва още от НАТФИЗ. Като студенти с моя колега Иван Урумов направихме един откъс от „Чайка“, в който аз играех Аркадина, а той – Треплев, и още тогава ролята ми беше любопитна. Радвам се, че в работата ми така се стекоха нещата, че имах възможност да я направя на професионална сцена не само веднъж. А с различните режисьори, естествено, спектаклите са много различни. При Лилия Абаджиева нещата стояха по един начин, при Маргарита Младенова – по друг. Въобще самият прочит на пиесите беше различен, защото това са различни режисьори. Мога да кажа, че нямат нищо общо. Надявам се и като присъствие на сцената да съм направила по-различни образи, въпреки че аз съм една и съща и героинята е една и съща.

Ани Васева: Ролите, от които ви познаваме в спектаклите на Лилия Абаджиева и ролята на Валери от „Язът“ на Конър Макферсън, която ви донесе наградата на САБ за главна женска роля през тази година, са много различни. Може ли да се каже, че пътят ви към тях е екстровеетен в първия случай и интровертен във втория?

Койна Русева: Да, при Лилия нещата наистина са по-екстровеетни. Лилия умее да събира много силен екип, който става като една тяло, което само

се преизвиква. Има вътрешно преизвикателство, вътрешна провокация. От другата страна е Лилия, която наблюдава и движи цялото това нещо. Тя внася нови и нови провокации и така се получава някакво цялостно движение. И в двата спектакъла, които сме правили заедно, тя ме е събирала със страхотни колеги. Докато при Маргарита Младенова и при Иван Добчев, като че ли първо работиш сам с ролята и сам с режисьора и след това се включваш в цялото – но това са все още първите ми, най-повърхностни впечатления.

Ани Васева: Разкажете повече за последната си роля на Аркадина в „Чайка“ в постановката на Маргарита Младенова.

Койна Русева: Беше ми много трудно, защото работех върху този образ за втори път. А за първи път ми се случва да правя една роля два пъти. Осъществяване, че „Чайка“ на Лилия Абаджиева спря да се играе миналия сезон и всъщност двете представления за мен са разделени от една много малка пауза. В главата ми се въртеше текстът от спектакъла на Лилия Абаджиева, а с Маргарита Младенова работихме с друг превод, в който имаше леки разлики, които ме правеха несигурна, дори на ниво научаване на текст. Маргарита Младенова иска всичко и докрай на мига, почти до изтощението на актьора. Кое е много хубаво, защото когато ти заработят моторите, се стига до пълно отдаване. Беше ми трудно и защото работих с много добри актьори от Варненския театър. Имах притеснения, че може би съм прекалено млада за тази роля в този екип. Докато при Лилия Абаджиева такива

Фотограф Милен Нанков

Койна Русева (Валери) в „Язът“ – К. Макферсън, реж. Ив. Добчев, ДТ-Ловеч, 2004/05

притеснения не съм имала. А и все пак „Чайка“ във Варна се случи след „Язът“ на Иван Добчев, за който получих наградата на САБ, което, от своя страна направи отговорността ми още по-голяма. С Маргарита Младенова се работи прекрасно, тя влиза в нещата, които прави толкова навътре, че е в състояние дори да се разплаче по време на репетиция. Лично съм я виждала как, докато двамата колеги в момента репетират, тя стои и ги гледа, пуши и в някакъв миг започва да плаче – толкова е вътре, толкова обича това, което прави, толкова се влюбва в актьорите! Дори накрая имах съмнения дали ще се справя. И тя ми каза: „Койна, имам чувството, че вярвам в теб повече, отколкото ти сама си вярваш“. И в тази част от процеса това беше самата истина – тя ми вярваше повече, отколкото аз си вярвах.

Ани Васева: В „Язът“ самата граматургия предполага навлизане в под-

съзнанието. Струва ми се, в постановката бе търсено едно своеобразно пътуване навътре в себе си. Интересен ли ви беше този опит, беше ли някаква провокация?

Койна Русева: Да, все пак аз съм актриса и всяка подобна провокация не само ми е интересна, а направо цялата ме пленява. Като се има предвид и личността на Иван Добчев, аз бях като едно малко дете със зяпнала уста. На репетиции така съм го гледала и така съм го слушала... Той е уникален. Не просто ти казва какво иска, а така ти го разказва, така ти го изиграва, че те пленява като малко дете. Все едно си играем някаква много хубава, но умна игра. Иван Добчев така влиза и се разпалва от това, което прави, че запалва и всички покрай себе си. Веднъж гаже бях казала, че той прави театър с такава всеотдайност, все едно получава милиони левове за труда си. Ролята ми в „Язът“ беше интересна – предимно в

монологична форма. Досега не бях правила такава неща. През цялото време на действието присъствам с някакви откъслечни думи, леки коментари, леки въпроси и в един момент към края всичко сякаш се излива навън. Не можеше да започне от нулата, трябваше да се тръгне отнякъде, за да се стигне до цялото това излияние. Иван Добчев работеше с мен точно в тази посока и най-интересното е, че по време на всяко следващо представление той предлагаше по нещо малко и ново. Иван и Маргарита никога не спират. За тях няма такава неща – излезе премиера и оттук нататък въртим спектакъл, – не. Всеки път се случва нещо ново и то тегли нещата малко по-нататък, малко по-напред, малко по-надълбоко, за да може всеки актьор да извади повече неща от себе си. Това много ми харесва при тях, че не те оставят да си кажеш: „Да, този спектакъл е“. Винаги има още какво да е.

Ани Васева: Трудно ли ви беше да се справите с тази монологична форма?

Койна Русева: В началото много се бях притеснила. Но благодарение на Иван, който както изглежда мрачен и тъмен балкански субект, всъщност е много лъчезарен и на когото много вярвам, се получи много лесно. Даже накрая си казах: добре де, това не беше ли прекалено лесно? Да не би да не съм скочила достатъчно надълбоко? Той направи така, че да ми изглежда лесно. Не знам, той би могъл най-добре да каже какво точно се е случило. В един момент няха никакви притеснения, че това е материя, с която няма да мога да се справя. Чувствах се силна и с кеф си чаках спектаклите. За съжаление те са малко на брой. Всеки път, когато из-

ваше моментът на финалния монолог, изпитвах някакво наслаждение, че ще дойде този момент и ей сега, тук, или ще се удавя, или ще преплувам. Просто на мен самата ми беше интересно какво ще стане. Определено ми харесваше да се впускам. Е, понякога правех и страшни издънки, разбира се, но нали затова е живо.

Ани Васева: Как се зарежгате в работата, кое най-силно стимулира творческото у вас?

Койна Русева: Желанието да го правя. Това най-вече. От това се зареждам – „искам-искам-искам-искам да видя дали мога“. Не „искам-мога-ще стане“, а „искам-искам-искам да видя дали мога“. Искан да се потопя в други неща, да пробвам да бъда друга, да забравя себе си, да забравя въобще живота, който водя, за да вляза в някакви страшно различни неща.

Ани Васева: Помните ли какво първоначално ви накара да се захванете с актьорството?

Койна Русева: Дойде някак от само себе си. Занимавах се с други неща, обичах много да пея. Доставкаше ми удоволствие да стоя на сцена. Но там, както се притеснявах и почти ми трепераха ръцете, в същото време имаше някакво мазохистично удоволствие от това, че стоиш на сцената и правиш нещо. И когато с публиката се получи някакъв контакт, когато заразиш хората, за които го правиш, това доставя голямо удоволствие. Да, имах намерение да хващам други пътища в живота си... Но мисля, че Джон Ленън беше казал, че животът е това, което ти се случва, докато кроиш плановете за него. Горещо и при мен така се получи. Други неща мислех да правя, но виж какво стана.